

Zabeljazvam, che vse poveche gledam televizionnata programa. Pri tova zapochnah i da napylnjavam; prez poslednite njakolko godini naddadoh celi dvajset i osem kila! Poradi tova postojanno sym se odremal. Veche pochti i ne zhiveja – samo dremja... Shtom se vyrna ot rabota v kyshti, objadvam, izpushvam edna cigara i ljagam na kanapeto. Ne spja, ami kak da kazha, sjakash neprekysnato sym v njakakyv polusyn. Misylta mi e, che i kato zaspja, spja njakak si tyo, bez synishta, i se sybuzhdam s glavobolie, s gorchivina v ustata. Neobhodim mi e polovin chas, za da se razsynja. Togava trjabva da me izbjagvat: razdrzhitelen sym, gotov za skandal ot nishto.... Osven tova, vsichko mi se struva njakak si bezsmisleno. Ako vremeto e osobeno hubavo, kachvam se na terasata nad apartamenta ni i se razhozhdam privecher kato lunatik. Ot svoja pokriv moga da vidja kak drugi razhozhdashti se trasirat obichajnite si marshruti prez gystalaka ot televizionni anteni. No obiknoveno, shtom se sybudja, natiskam, kopcheto na televizora i se vtorachvam v nego, dokato ne zagree i ne se pojavi kartina. Gledam vsichko nared i si imam mnenie za tova. Predi vsichko, preziram. Ponjakoga se jadosvam, chesto zavizhdam na lyskavite hora, chijto zhivot predstavja televizijata. Vecherjame na masa, kojato e postavena taka, che vseki moment mozhe da se sledi sydyrzhanieto na programata i chinijata. Kogato zhena mi i dyshterja mi si legnat, az ostavam pred vključenija televizor – sam, v stajata sys zagaseno osvetlenie i misyl v glavata, gledam trepkashtata kartina bez zvuk, kojto predvaritelno sym namalil, za da ne im prechi, dokato spjat.

Onova, koeto njakoga narichah svoja volja, sega e neshto gnilo, syvsem razmeknato; prosto njamam sila da se nadigna ot fotjojla i da zagasja televizora. I kogato syumeja da storja takova usilie, rykata mi nereshitelno se otklonjava kym kopcheto, s

koeto se smenja programata, za da pogledna za vseki sluchaj da ne bi da ima nesho po-umno po drugija kanal. Obiknoveno ima – vryshtam se poslushno nazad vyv vdlybnatoto pljusheno legovishte i prodylzhavam da zjapam vtrencheno. Taka edno predavane me otvezhda kym drugo, dosusht kato udavnik, nosen ot techenieto prez vodopadite. Njakoi predavanija gledam ej-taka, samo da dochakam onezi, koito idvat sled tjah, a sled tova – chakam treto i taka – chak dokato ne se pojavjat onezi hubavici, koito njakyde kym polunosht syobshtavat programata za sledvashtija den.

Chuvstvam, che tova ne e zhivotyt, kojto bi trjabvalo da vodja, no me vryzvat njakakvi nevidimi, lepkavi konci; dvizhenijata mi stanaha zabaveni, neprekysnato dyvcha nesho, veche gledam kato prez njakakyv voal, postojanno v polusynno systojanie, izmachkan, sys zapretnati rykavi, zatlystjal, primiren sys sydbata si i syshtevremenno nedovolen ot neja.

Otkrih, che mi e naj-udobno s pizhama. Taka nishto ne ogranihava tjaloto mi, to se razliva i razpluva, priemajki formata na fotjojla. Chesto povdigam gornishteto na pizhamata i ogolvam korema si. Hvashtam s dve ryce otpusnatata plyt i se ljubuvaj na grozotata i bezpomoshnostta si. Izglezhda, che e kysno da otslabvam. Zaoral sym prekaleno dylboko. Segasamo njakakvo chudo mozhe da me spasi ot pizhamata, kojato s rajetata si napomnja na zatvornichesko obleklo. Otvrashtenieto mi se podhranva s fystyci, kiseli krastavichki, shtrudeli, soleni biskvitki, kartofen chips, carevichni pryhici, leshnici, bademi, semki, orehi, pukanki, stafidi... Pitam se kakvo li bih si pomislil predi dvajsetina godini, ako, lud i mlad, sluchajno popadneh v тази staja i se videh s razkopchana pizhama, kak se chesha po korema i zjapam svetlija kvadrat (programata otdavna e zavyrshila), razpiljal naokolo si kato majmuna v zoopark cherupki ot fystyci. Nad тази moja televizionna kletka bi

trjabvalo da zakachat tabelka HOMO SAPIENS! Vprochem, kakvo bi se sluchilo s Odisej, ako ne bil naredil da go vyrzhat za machtata, a ushite na grebcite da se zapushat s vosyk, predi da chujat prelystiteľnata pesen na sirenite? Syshtoto! Bi mu se sluchilo syshtoto, koeto i na men. Nikoga ne bi nameril svoja pyt! Nikoga njamalo da dojde na sebe si i da se vyrne v Itaka. No primerite ot literaturata vse poveche izblednjavat, gubjat smysyl; lenivijat mi veche mozyk ne pomni mnogo ot poranshnija mi pred-televizionen zhivot... Vsjaka sutrin s izmivaneto na zybite, izmivam, i kartinite, ostanali v pametta ot predi. Vse pak, pravja otchajani usilija i vzimam njakvoja kniga, zaklevajki se, che njama da pogledna tazvechernata programa. Sam si postavjam juzdi: njama da sedja v stajata, kydeto e televizoryt, a v kuhnjata, na tvyrđ stol, taka che da izbegna syblaznitelnata toplina na fotjojla, kojato me prispiva. Shte sedja, znachi, na tvyrđo i shte se borja protiv synja, kojto synuvam, s otvoreni ochi – s chetene, s edinstvenoto podrychno sredstvo, pri lipsa na neshto po-dobro. Sled izvestno vreme Lola me vika da vidja njakakyv glupak na ekrana: „Ela, molja ti se, da vidish samo tova!“ Stavam, vlizam v stajata, no tozchas, hipnotiziran ot kartinite, ne moga veche da se vyrna pri knjigata. Ostavam i zjapam vsichko do kraja. Otchajano se mycha da se osvobodja, zashtoto znam, che tova e reshiteľnata bitka za spasenie na dushata i tjaloto. Ako ja izgubja, shte stana zhiv trup, edin ot bezbrojnite administrativni hora-brojleri, koito vizhdam vseki den kak izbutvat s myka dnite si kato breme. Njakolko pyti objavjavah izvynredno polozhenie i mobilizirah chastite si za nelegalna syprotiva. Kazvah si, che v tezi otchajani bitki trjabva da vljazat vsichki bez razlika: i deca, i zheni, i stari bojci, vsichki nezхни, neizstinali mesta v men, zovyť na divoto, ako oshte go ima, vsichko, koeto njakoga sym prochel, poslednata nadezhda, v kojato veche i sam ne vjarvam, vsichko,

ama vsichko! Nadigam se s myka ot fotjojla i zagasvam onzi ured za iztezanie. Natiskam, znachi, kopcheto i vsesnata kartina, kojato s godini me e prispivala, izvednyzh zapochva da se smaljava, smaljava, smaljava i smaljava, stava nishtozhno malka tochka v tymnija kvadrat, a sled tova zavinagi izchezva. V hiljadi osveteni prozorci trepti oshte izvestno vreme syshtata sinkava svetlina, gyrmi signalyt na poslednite novini, sgromoljasvat se vodopadi ot klozetni kazancheta. Struva mi se, che naj-posle sym svoboden! No oshte na drugija den pak popadam v klopka. Samo kolko pyti sym se opitval da izbjudam, da ot slabna, da stana otnovo onova, koeto sym bil – chovek! Izdyrzhal sym den do pladne bez televizija i hrana, sled koeto si navaksvah vsichko za edna vecher. Kysno e da se vryshtam... Kysno da predpriema i izmenja kakvoto i da bilo. Ostavjam se...